

Arrest

nr. 145 144 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Laç, Krujë (Albanië) en u bezit het Albanees staatsburgerschap. U en uw familie hangen het katholieke geloof aan.

In 2010, toen u in Shkodër (Albanië) studeerde, leerde u uw huidige partner, M.T. (O.V. X, CG 14/18322), kennen. Zij studeerde rechten en huurde een kamer in dezelfde woning als u. Zij komt uit een moslimfamilie, maar is zelf niet echt religieus. Jullie begonnen een relatie.

In 2012 behaalde u uw bachelordiploma in de verpleegkunde.

In november 2012 verhuisde u naar Tirana (Albanië) om uw masterstudies aan te vatten. Wegens geldgebrek moest u uw studie na enkele maanden staken.

In de zomer van 2013 beslisten M.T. en u jullie verloving bekend te maken. Uw familie had er geen problemen mee dat M.T. uit een moslimfamilie kwam.

Toen M.T. echter haar verloving bekendmaakte, ondervond zij hevige tegenstand van de broers van haar vader die streng religieus en zeer conservatief zijn. Onder druk van zijn broers wilde haar vader zijn goedkeuring niet uitspreken over jullie verloving.

Pas midden september 2014 liet haar vader halvelings verstaan dat hij niet langer tegen jullie relatie gekant was. Daarom organiseerden jullie op 4 oktober 2014 een klein verlovingsest in uw ouderlijke woonst. Enkel haar moeder, haar zus en haar twee broers waren van de partij. Haar vader bleef weg. De volgende dag werd M.T. thuis geslagen door haar ooms.

Haar vader kwam tussenbeide. Haar broer hielp M.T. ontsnappen en zette haar op de bus naar Tirana. Sindsdien verbleef zij bij u en keerde zij niet meer terug naar haar ouderlijke huis.

Op 10 oktober 2014 werd M.T. op straat, onderweg naar de universiteit, in mekaar geslagen door twee onbekende jonge kerels. Zij bloedde aan haar neus en aan haar mond. Twee getuigen brachten haar naar het ziekenhuis.

Jullie stapten niet naar de politie.

Op 14 oktober nam u na uw werk de bus naar huis. Op de bus merkte u twee jongemannen die u in de gaten hielden. Zij voldeden aan de beschrijving van de daders die M.T. hadden geslagen. De angst sloeg u om het hart. Bij de volgende halte stapte u af. U merkte dat de twee mannen ook waren afgestapt. U rende weg en slaagde erin hen kwijt te spelen. Via kleine straatjes bereikte u uw woning. Op 16 oktober 2014 stapte u 's morgens naar de bushalte om naar uw werk te vertrekken. U werd langs achter met een voorwerp op uw hoofd geslagen en verloor het bewustzijn. U ontwaakte door het geluid van een aanrijding en een aankomende politiesirene. U bevond zich in een vreemde auto waarvan de twee portieren open stonden. Verder zat er niemand meer in het voertuig.

U haalde M.T. op en begaf zich naar het politiebureau Muslym Shyri. Na enig wachten werd u doorverwezen naar het politiebureau Kombinat, elders in Tirana. Ook daar moest u enkele uren wachten vooraleer u ondervraagd werd. U werd door een mannelijke inspecteur verhoord, M.T. door een vrouwelijke. U merkte dat de politie slechts weinig interesse toonde in uw verklaringen. Omstreeks 16 uur werd alles afgehaspeld omdat de inspecteurs naar huis wilden voor hun kinderen. De politie beloofde u een onderzoek op te starten en u spoedig te contacteren over het verdere verloop daarvan. U durfde niet meer naar huis te gaan.

U belde uw neef B.C.. Hij kwam u ophalen. U verbleef bij hem tot aan uw vertrek op 7 november 2014. U vernam niets meer van de politie.

Op 12 november 2014 diende u een asielaanvraag in België in.

In geval van terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door de ooms van M.T..

U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt door het Ministerie van Binnenlandse Zaken op 28 augustus 2012 (10 jaar geldig), uw rijbewijs, uw badge als stagiair-verpleger, uw bachelor diploma en de verbintenis van de oom van uw partner (B.M.) om u ten laste te nemen.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de door u aangehaalde problemen het interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau overstijgen en als dusdanig onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zouden ressorteren die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

U verklaarde dat u vreesde vermoord te worden door de conservatieve ooms van M.T. die tegen uw relatie gekant waren omdat uw familie katholiek is terwijl haar de familie het moslimgeloof aanhangt (CGVS, blz. 9-11, 17).

Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat de incidenten in Tirana, dewelke uw vluchtaanleiding vormden, enig verband houden met de vijandigheid van M.T.'s ooms ten aanzien van uw relatie.

U verklaarde telkens dat het om onbekende daders ging en haalde geen feiten of elementen aan waaruit enig verband met de ooms van M.T. zou kunnen blijken (CGVS, blz. 13-15).

Bijgevolg kan niet zonder meer besloten worden dat religieuze spanningen aan de grondslag zouden liggen van uw vertrek uit Albanië.

Religieuze spanningen in Albanië, van welke aard dan ook, worden overigens geenszins ondersteund door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Integendeel, uit deze informatie blijkt net dat er binnen de Albanese samenleving een grote mate van respect bestaat voor religieuze vrijheid.

U ging niet akkoord met deze informatie, maar gaf wel toe dat de religieuze tolerantie geldt voor het centrum van Tirana (CGVS, blz. 17), waar u overigens woonde.

Bovendien verklaarde u dat uw ouders geen problemen maakten van jullie relatie.

Ook de ouders van M.T. stemden na enige tijd in.

Enkel de broers van haar vader waren jullie vijandig gezind.

Haar ouders stonden M.T. en haar zus toe hogere studies in een andere stad aan te vatten, ook al was dit tegen de zin van de broers van haar vader.

Na haar bachelor in de rechten behaald te hebben in Shkodër mocht M.T. haar masterstudies in Tirana aanvangen. U verklaarde dat haar ouders haar studies betaalden (CGVS, blz. 13).

Als dusdanig kan bezwaarlijk gesteld worden dat M.T. in haar dagelijks leven belemmerd werd door haar conservatieve ooms.

Voorts is het opmerkelijk dat u verklaarde geen klacht te hebben neergelegd nadat M.T. geslagen werd op 10 oktober 2014 omdat zij geen beschrijving kon geven die tot de daders zou kunnen leiden (CGVS, blz. 14).

Nochtans kon u vier dagen later uit haar beschrijving wel opmaken dat u in de gaten werd gehouden en achterna werd gezeten door dezelfde twee personen.

Uw beschrijving van deze twee personen beperkte zich overigens tot groot van gestalte, in het zwart gekleed, met pet en ongeveer 25 jaar oud.

Gevraagd naar gelaatstreken kon u er geen noemen. Uit angst durfde u hen niet de hele tijd aankijken (CGVS, blz. 14).

Terecht moeten er zich dan ook enkele vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van uw aangebrachte asielmotieven, temeer daar jullie geen enkel (begin van) bewijs (bewijs van ziekenhuisopname van M.T., bewijs van jullie beweerde ingediende klacht bij de politie) neerlegden.

Hoe dan ook hebt u geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat u en uw partner geen of onvoldoende beroep konden doen – of in geval van problemen met onbekende belagers en/of met de ooms van M.T. bij een eventuele terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Albanië voor jullie een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U toonde zich ontevreden over het gebrek aan interesse bij de inspecteurs en over het feit dat u na de dag van uw klacht niet meer van de politie vernam (CGVS, blz.16).

U hebt echter onvoldoende elementen aangebracht om te besluiten tot een onwil van de politie om jullie bescherming te bieden. Uw verklaringen werden wel degelijk genoteerd. U gaf aan dat u door een mannelijke inspecteur verhoord werd en M.T. door een vrouwelijke. Er werd een onderzoek opgestart.

U liet na zelf nog contact op te nemen met de politie en vertrok uit uw land zonder de uitkomst van het onderzoek af te wachten (CGVS, blz. 16).

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie.

In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw paspoort, rijbewijs, diploma en werkbadge tonen uw identiteit, staatsburgerschap en studies aan, dewelke niet ter discussie staan.

De tenlasteneming van B.M. toont aan dat hij u voor een verblijf van een maand in België ten laste zou nemen, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner M.T. werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Vooreerst wordt in het verzoekschrift (zie p. 3) aangaande het feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, nog verduidelijkt dat naast de ingeroepen religieuze motieven, verzoeker een vrees koestert wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name deze gevormd door personen die in Albanië gevisieerd worden door extremistische familieleden en gevaar riskeren zonder dat een effectieve bescherming kan worden geboden door de overheid.

Hij voert aan dat hij vernam dat eind december 2014 de familie van zijn verloofde thuis opgesloten leeft, (zie p. 3) *“op aangeven van de ooms en in afwachting van verdere berichten; haar zus is gevlucht en verblijft verstopt in Tirana” (sic)* en dat zijn familie in het oog gehouden wordt en recent werd beschoten aan hun deuropening.

Hij stelt dat (zie p. 3) *“in de Albanese context is een dergelijke vervolging door familieleden zeker aannemelijk”*. Hij voegt eraan toe dat (zie p. 3) *“verzoekers’ vrees is door hen ook verbonden met een mogelijke bloedwraak uitgaande van Mevrouw haar familieleden”(sic)*.

Hij laat gelden dat, hoewel Albanië de invloed van de Kanun probeert te beperken, vastgesteld dient te worden dat dit in de praktijk zeer moeilijk is en dat dikwijls de facto geen bescherming kan worden geboden.

Hij stelt dat om evidente redenen geen tastbare bewijzen konden worden voorgelegd en poneert dat het behoort dat de commissaris-generaal dienaangaande een uitgebreid en objectief onderzoek doet naar de frequentie van de incidenten in toepassing van de Kanun, meer bepaald in de regio van verzoekers, om het risico in te schatten en te analyseren.

Hij legt uit dat (zie p. 4): *“Immers, sinds 1991, de val van het communistisch regime, zouden mogelijks meer dan 6.000 mensen door bloedwraak om het leven zijn gebracht. (zie oa : Mo-Magazine, Albanië land in transitie, cijfers aldaar geciteerd in het onderzoek). Andere bronnen gewagen minstens van ettelijke honderden gevallen (zie oa. Le Kanun et la vendetta en Albanie, du mythe à la réalité, balkan.courriers.info, 2013). Zie ook : Tanya Mangalakova , International Centre for Minority Studies and Intercultural Relations (IMIR) : THE KANUN IN PRESENT-DAY ALBANIA, KOSOVO, AND MONTENEGRO, 2004, waar wordt bevestigd dat de opgang van de Kanun een realiteit is in het leven van de Albanese. (zie ook verschillende actualisaties raadsman verzoekers)”* en dat *“In de Kanun is ook geen termijn ingeschreven waarbinnen de bloedwraak dient uitgeoefend of tot wanneer die kan worden uitgeoefend.”*

Hij besluit dat (zie p. 4) *“Het CGVS kan bezwaarlijk de kans uitsluiten dat de aanvallen tot nu toe, concreet op verzoekers, zouden te maken hebben met de drang van familieleden om hun wil op te dringen en zich te wreken nu verzoekers hun ‘eer’ hebben bezoedeld”*.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift van 19 januari 2015 (zie p. 4) de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), samengenomen met de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Hij benadrukt dat hij en zijn verloofde hun asielaanvraag baseren op dezelfde vrees en dezelfde feiten en ook het beginsel van eenheid van gezin inroepen.

In het verzoekschrift (zie p. 5) wordt gesteld dat verzoeker in zijn uiteenzetting bij het verhoor, door de neergelegde stukken en de aangehaalde motieven, wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat zijn vrees voor vervolging namelijk verbonden is met één van de criteria voorzien in het Vluchtelingenverdrag gezien hij en zijn verloofde duidelijk hebben gemaakt dat ze werden gevisieerd omwille van hun religie, name respectievelijk de Islam en het Katholicisme.

Hij vat samen dat de vrees voor vervolging aldus geanalyseerd moet worden als voortvloeiend uit de godsdienstige overtuiging.

Hij merkt op dat het asielverhaal op zich niet in vraag wordt gesteld, evenmin als het verschil in religie van het koppel en besluit dat (zie p. 5) *“de gegeven twijfel van het CGVS over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet pertinent” (sic)*.

Hij stelt dat de bronnen, die hij als stuk 4 aan zijn verzoekschrift voegt, aangeven dat (zie p. 5) *“in het zuiden van Albanië gemengde huwelijken (christelijk-moslim) voorkomen en nog steeds het voorwerp uitmaken van discussie, met moeite om echtgenoten ‘over te geven’ aan te andere religie. Enige tolerantie en positieve evolutie hierin is er nu wel, maar dan in het ‘verdraagzame christelijke zuiden’. Wat niet kan gezegd worden van het ‘conservatieve en strikte islamitische noorden” (sic).*

Hij wijst erop dat hij bij zijn verhoor aangaf dat de verdraagzaamheid beperkt is tot het centrum van Tirana, en dat hij en zijn verloofde afkomstig zijn uit Krujë in het noorden van Albanië.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal het heeft over garanties in de wetgeving in Albanië en “algemeen respect” in de praktijk, maar dat er geen rapporten zijn die melding maken van discriminatie op basis van religie.

Hij herinnert eraan dat de ooms van zijn verloofde burgers zijn en afkomstig zijn uit een noordelijk dorp in Albanië met conservatieve ideeën en een dito levenswandel. Hij besluit dat in deze context er inderdaad geen publieke klachten of gegevens te vinden zijn en de commissaris-generaal zich onmogelijk kan beperken tot een verwijzing naar de “algemene politiek” van het land.

Hij verwijst naar UNHCR-Handboek over vrijheid van godsdienst, naar *“NHCR, Guidelines on International Protection No. 6: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 28 April 2004, HCR/GIP/04/06”*.

Hij wijst erop dat volgens UNHCR de godsdienstige overtuiging -of gebrek aan-, de identiteit of de levenswijze zo fundamenteel is dat van een persoon niet verwacht kan worden om dat verborgen te houden, te veranderen of op te geven, alleen om te ontsnappen aan vervolging; dat dit in het bijzonder het geval is als het onderzoek van de algemene politieke en religieuze situatie in het herkomstland aantoonde dat er een klimaat heerst van reële onzekerheid voor de leden van de betrokken religieuze gemeenschap.

Volgens het verzoekschrift is het duidelijk dat dit het geval is voor verzoekers als “gemengd” koppel in Krujë (Albanië).

Verzoeker stelt, onder verwijzing naar de arresten van 5 september 2012 en 7 november 2013 van het Europese Hof van Justitie, dat van hem niet geëist kan worden dat hij zijn religie in het verborgene of in de loutere privé-sfeer zou beleven.

Verzoeker herhaalt dat zijn geloofsovertuiging en deze van zijn vriendin niet ter discussie staat. Wat betreft het risico dat ze daardoor zouden lopen, behoort het volgens verzoeker aan de commissaris-generaal om daaromtrent een ernstig onderzoek te verrichten ten einde een actueel en volledig zicht te krijgen op de situatie van dergelijke “gemengde” koppels, specifiek in het noorden van Albanië daar waar aan het administratief dossier, zoals gezegd alleen algemene theoretische inlichtingen toe over de evolutie en aanpak uitgaande van de overheid werden toegevoegd.

Verzoeker poneert dat hij ook behoort tot een sociale groep, namelijk deze van personen (zie p. 8) *“gevisieerd in de Albanese ‘kanun’ context” (sic)*, wat de bestreden beslissing volgens hem onbesproken laat.

Verzoeker herhaalt dat ze gevlucht zijn voor de ooms van zijn verloofde die extreem conservatief en agressief zijn; dat haar familie opgesloten leeft en dat haar zus is gevlucht naar Tirana (zie p. 8) *“conform de kanun-tradities, na uitspraak van haar ooms”*. Hij verklaart dat zijn familie eveneens gevaar loopt en zich ook moet schuilhouden.

Hij wijst erop dat de Raad van State Albanië heeft geschrapt van de lijst van veilige landen omwille van het bestaan van bloedwraak.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de term “sociale groep”.

Volgens verzoeker *“dient in casu het beginsel van eenheid van gezin te worden toegepast”*. Hij benadrukt dat hij en M.T. samenwonen *“zodat dient toepassing gemaakt van dit beginsel”*. Hij stelt: *“familieleden in de eerste graad van een vervolgte persoon kunnen bovendien een sociale groep vormen”*.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie inventaris, stuk 5) inlichtingen en rapporten van 2014 over bloedwraak in Albanië, een artikel van 10 december 2013 *“Albanian blood feuds force families into isolation”*, een artikel van 23 november 2010 *“Albanie: Une bien triste marque de fabrique : la vendetta”*, antwoorden van 15 oktober 2010 van de *“Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada”*. Hij verwijst naar het CEDOCA-rapport van 27 augustus 2014 *“Albanië : Bloedwraak”*, wat volgens hem *“het bestaan van de kanun” (sic)* bevestigt, het gebrek aan transparantie bij de overheid en de heersende corruptie, over vooruitgang op wetgevend vlak spreekt, maar stelt dat niettemin nog een lange weg te gaan is, en dat bemiddeling weliswaar mogelijk is, maar erg moeilijk te bereiken gezien het afhankelijk is van een akkoord van de betreffende families.

Hij stelt dat het CEDOCA-rapport van 4 juli 2014 *“Albanië : Beschermingsmogelijkheden”* aangeeft dat de prestatie van de politie zwak is, handelt over onprofessionele werking en corruptie en gewag maakt van moeilijke toegang tot de rechtsgang voor burgers.

Hij citeert uit *“Home Office Country Information and Guidance rapport over Albania Blood feuds”* van 23 april 2013.

Verzoeker stelt dat *“uit diverse andere inlichtingen/artikels”* blijkt dat zijn profiel wijst op de aanwezigheid van een vrees voor vervolging.

Aangaande de -afwezigheid- van bescherming vanwege de nationale autoriteiten stelt verzoeker dat ze zich in hun land hebben aangeboden bij een commissariaat, maar doorgestuurd werden.

Hij wijst erop dat de analyse van zijn asielrelaas dient te gebeuren op grond van het hele dossier, de context in het land van herkomst en de persoonlijke gegevens.

Hij stelt vast dat de commissaris-generaal geen enkele motivering geeft, behoudens dat in Albanië *“tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren”* en dat verzoeker had moeten wachten op de resultaten van het onderzoek. Hij verwijst naar bijgevoegde artikelen (stukken 5).

Volgens verzoeker beperkte de commissaris-generaal zich *“tot een algemene uitvoering over ‘maatregelen en vorderingen’, zoals aangetoond op basis van gebrekkige inlichtingen en zonder enigszins verzoekers verklaringen op dit punt (geen hulp) effectief in twijfel te kunnen trekken”*.

Hij haalt aan dat, opdat iemand als vluchteling kan erkend worden, deze niet eerst vervolgd dient te zijn geweest en dat een gegronde vrees voor een -toekomstige- vervolging volstaat.

Waar in de bestreden beslissing een gebrek aan verband tussen incidenten in Tirana en vijandigheid van de ooms wordt weerhouden, voert verzoeker aan dat het geen toeval kon zijn dat eerst hij en nadien zijn verloofde werd aangevallen met het gevolg dat ze naar de politie zijn gestapt, temeer gezien *“verzoekers geen enkel ander type probleem kenden”*.

Dat pas klacht werd ingediend na de aanval op verzoeker, wijt hij aan het feit dat ze toen zekerder waren geworden over het verband met de problemen (met de familie) waarvoor ze al gevlucht/verhuisd waren.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er weinig tegenkanting was van de ooms voor de studies van verzoekster, meent verzoeker dat er *“zeker wel tegenkanting”* was, *“zowel bij verzoekster als bij haar zus”*, en dat ze de enige studentes in de familie waren.

Verzoeker stelt dat hij een plausibel asielverhaal bracht maar dat de essentiële vraag naar de risico's in geval van terugkeer onvoldoende werd onderzocht; hij verwijst naar de arresten van 29 april 2004 van 25 februari 2010 en van 1 oktober 2010 van de Raad. Het principe dat de bewijslast bij verzoeker ligt, is volgens hem in asielmateries aangepast en verdeeld over de asielaanvrager en de asielinstanties. Hij wijst ook op het beginsel van het voordeel van de twijfel. Hij herhaalt dat hij voldoende elementen heeft aangebracht die wijzen op een mogelijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag daartoe alle elementen heeft overgelegd en medegewerkt om zijn relaas optimaal te staven.

Hij stelt ook dat een *“alternatieve vestigingsalternatief”* moeilijk kan worden aanvaard, gezien ze al tot Tirana gevolgd werden en hun familie nu ook gevisieerd wordt. Volgens hem moet de commissaris-generaal bewijzen dat een andere vestiging mogelijk is zonder enig gevaar.

Hij besluit: *“De motivering is niet afdoende en verzoekende partij meent dan ook dat de beslissing die de nodige analyse niet maakt, minstens dient vernietigd door de Raad. Het risico dat verzoeker moeilijkheden zal ondervinden in geval van terugkeer is reëel en ernstig. Hij vraagt daarom hem de status van vluchteling toe te kennen”*.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker in zijn verzoekschrift ook een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Hij roept *“verwijzend naar de beschreven elementen en aangetoonde Albanese context hierboven”*, ook een risico in op het oplopen van ernstige schade bij terugkeer naar Albanië.

Hij haalt aan dat (zie p. 20) de commissaris-generaal overging tot een individueel onderzoek, maar naliet een grondige analyse van het risico te voeren. Verder haalt hij aan dat (zie p. 20) de commissaris-generaal zich beperkt heeft tot een analyse van de algemene situatie, maar heeft nagelaten verzoekers persoonlijke en concrete situatie nader te bekijken.

Hij stelt dat de hogervermelde uittreksels uit kranten en rapporten aantonen aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt aan de Raad hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

In zijn aanvullende nota van 27 februari 2015, waarmee hij ook bijkomende stukken liet toekomen, benadrukt verzoeker dat hij in zijn land van herkomst (zie p. 3) "*geviséerd wordt in de "kunan context" (sic)*" en onder het criterium van een "sociale groep" viel. Hij herhaalt dat zijn profiel van aard is om te gewagen voor een vrees voor vervolging in zijn hoofde, gelieerd aan het criterium "religie".

Onder verwijzing naar stuk 4 bij zijn verzoekschrift gevoegd, besluit hij dat de door de commissaris-generaal voorgehouden tolerantie gerelativeerd moet worden.

Hij herhaalt dat dat er in zijn hoofde een vrees aanwezig is zoals bedoeld in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om van hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Verzoeker vraagt aan de Raad van hem de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift: "*artikel Albanië "Chrétien et musulmans en Albanie du Sud"*" (bijlage 4), "*rapporten bloedwraak*" (bijlage 5), "*Albanese persartikels*" (bijlage 6).

Bij aangetekend schrijven van 27 februari 2015 liet verzoeker een aanvullende nota aan de Raad toekomen met in bijlage: "*Franse vertalingen van eerder bijgebrachte Albanese persartikels*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, kan worden aangenomen, gezien:

(i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door hem aangehaalde problemen in zijn land van herkomst het interpersoonlijke en gemeenrechtelijke niveau overstijgen (zie het verhoorverslag van 4 december 2014, p. 9-11, 17), omdat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat de incidenten in Tirana enig verband houden met de religieus geïnspireerde vijandigheid van M.T.'s ooms ten aanzien van zijn relatie (zie het verhoorverslag, p. 13-15);

(ii) verzoeker enerzijds verklaarde dat hij geen klacht indiende nadat M.T. geslagen werd op 10 oktober 2014 omdat zij geen beschrijving kon geven die tot de daders zou kunnen leiden (zie het verhoorverslag, p. 14), terwijl hij anderzijds beweerde dat hij vier dagen later uit haar beschrijving wel kon opmaken dat hij in de gaten werd gehouden en achterna werd gezeten door dezelfde twee personen;

(iii) verzoekers beschrijving van deze twee personen zich beperkte tot "groot van gestalte", "in het zwart gekleed", "met pet en ongeveer 25 jaar oud", en verzoeker geen gelaatstreken kon noemen (zie het verhoorverslag, p. 14);

(iv) uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er binnen de Albanese samenleving een grote mate van respect bestaat voor religieuze vrijheid en verzoeker zelf toegaf dat deze religieuze tolerantie geldt voor het centrum van Tirana (zie het verhoorverslag, p. 17), waar hij overigens woonde;

(v) op basis van de verklaringen van verzoeker en van M.T. niet blijkt dat deze laatste in haar dagelijks leven belemmerd werd door haar conservatieve ooms (zie het verhoorverslag, p. 13);

(vi) verzoeker geen enkel (begin van) bewijs (bewijs van ziekenhuisopname van M.T., bewijs van de beweerde ingediende klacht bij de politie) neerlegde;

(vii) verzoeker geen elementen aanbracht waaruit kan blijken dat hij en zijn partner geen of onvoldoende beroep konden doen -of in geval van problemen met onbekende belagers en/of met de ooms van M.T. bij een eventuele terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen- op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten, gelet op de informatie dienaangaande door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het geen toeval kon zijn dat eerst verzoeker en nadien zijn verloofde, werd aangevallen met het gevolg dat ze naar de politie zijn gestapt, temeer gezien "*verzoekers geen enkel ander type probleem kenden*", stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van loutere vermoedens, temeer gezien verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de herkenbaarheid van de personen die M.T. geslagen hadden op 10 oktober 2014 (zie het verhoorverslag, p. 14), zijn beschrijving van deze twee personen uiterst vaag was (zie het verhoorverslag, p. 14) en uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er binnen de Albanese samenleving een grote mate van respect bestaat voor religieuze vrijheid en verzoeker zelf toegaf dat deze religieuze tolerantie geldt voor het centrum van Tirana (zie het verhoorverslag, p. 17), waar hij overigens woonde.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat er "*zeker wel tegenkanting*" was van de ooms voor de studies van verzoekster, "*zowel bij verzoekster als bij haar zus*", en dat zij de enige studentes in de familie waren, wijst de Raad erop dat verzoekers ouders geen problemen maakten van zijn relatie met M.T., dat ook de ouders van M.T. er na enige tijd mee instemden, dat enkel de broers van haar vader hen vijandig gezind waren, dat haar ouders M.T. en haar zus haar toestonden hogere studies in een andere stad aan te vatten, ook al was dit tegen de zin van de broers van haar vader, dat M.T. na haar bachelor in de rechten behaald te hebben in Shkodër, haar masterstudies in Tirana mocht aanvatten en dat haar ouders haar studies betaalden (zie het verhoorverslag, p. 13).

Ondanks het feit dat er "*zeker wel tegenkanting*" was van de ooms voor de studies van verzoekster en dat M.T. en haar zus de enige studentes in de familie waren, zoals beweerd wordt in het verzoekschrift, kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat M.T. in haar dagelijks leven belemmerd werd door haar conservatieve ooms.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn vrees voor vervolging verbonden is met één van de criteria voorzien in het Vluchtelingenverdrag gezien hij en zijn verloofde duidelijk hebben gemaakt dat ze werden gevisieerd omwille van hun religie, name respectievelijk de Islam en het Katholicisme, dat de vrees voor vervolging aldus geanalyseerd moet worden als voortvloeiend uit de godsdienstige overtuiging en dat zijn geloofsovertuiging en deze van zijn vriendin niet ter discussie staat, antwoordt de Raad dat deze beweringen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de incidenten in Tirana enig verband houden met de religieuze vijandigheid van M.T.'s ooms ten aanzien van zijn relatie (zie het verhoorverslag, p. 13-15), temeer gezien:

(i) verzoeker enerzijds verklaarde dat hij geen klacht indiende nadat M.T. geslagen werd op 10 oktober 2014 omdat zij geen beschrijving kon geven die tot de daders zou kunnen leiden (zie het

verhoorverslag, p. 14), terwijl hij anderzijds beweerde dat hij vier dagen later uit haar beschrijving wél kon opmaken dat hij in de gaten werd gehouden en achterna werd gezeten door dezelfde twee personen;

(ii) zijn beschrijving van deze twee personen uiterst vaag was (zie het verhoorverslag, p. 14).

Bovendien herhaalt de Raad dat op basis van de verklaringen van verzoeker en van M.T. niet gesteld kan worden dat M.T. in haar dagelijks leven belemmerd werd door haar conservatieve ooms (zie het verhoorverslag, p. 13).

Hoe dan ook blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat er binnen de Albanese samenleving een grote mate van respect bestaat voor religieuze vrijheid; verzoeker gaf zelf eveneens toe dat deze religieuze tolerantie geldt voor het centrum van Tirana (zie het verhoorverslag, p. 17), waar hij woonde.

Waar verzoeker aanvoert dat de bij het verzoekschrift gevoegde bronnen aangaande religieuze tolerantie in Albanië, aangeven dat *“in het zuiden van Albanië gemengde huwelijken (christelijk-moslim) voorkomen en nog steeds het voorwerp uitmaken van discussie, met moeite om echtgenoten ‘over te geven’ aan te andere religie. Enige tolerantie en positieve evolutie hierin is er nu wel, maar dan in het ‘verdraagzame christelijke zuiden’. Wat niet kan gezegd worden van het ‘conservatieve en strikte islamitische noorden’ (sic)*, stelt de Raad vast dat het bijgevoegde artikel *“Espace et religion: chrétiens et musulmans en Albanie du Sud”* dateert van het jaar 2002 en aldus geenszins als actueel kan worden beschouwd.

Dit artikel toont niet aan dat de recentere informatie in het administratief dossier –*“Subject Related Briefing: Albanië: Algemene achtergrondinformatie”* van 5 september 2011 en *“Albania 2013 international religious freedom report”* van *“United States Department of State: Bureau of Democracy, Human Rights and Labor”* – foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat er alleen algemene theoretische inlichtingen over de evolutie en aanpak uitgaande van de overheid werden toegevoegd aan het administratief dossier, dat voornoemde informatie in het administratief dossier het slechts heeft over garanties in de wetgeving en *“algemeen respect”* in de praktijk en dat men zich niet kan beperken tot een verwijzing naar de *“algemene politiek”* van het land, wijst de Raad erop dat eveneens met betrekking tot verzoekers asielrelaas *in concreto* werd vastgesteld dat verzoeker vooreerst niet aannemelijk maakt dat de incidenten in Tirana verband houden met de religieus geïnspireerde vijandigheid van M.T.’s ooms ten aanzien van zijn relatie (zie het verhoorverslag, p. 13-15), dat verzoeker overigens zelf toegaf dat er religieuze tolerantie geldt voor het centrum van Tirana (zie het verhoorverslag, p. 17), waar hij woonde, en dat uit de verklaringen van verzoeker en van M.T. ook niet blijkt dat M.T. in haar dagelijks leven belemmerd werd door haar conservatieve ooms (zie het verhoorverslag, p. 13).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat de commissaris-generaal een ernstig onderzoek had moeten verrichten ten einde een actueel en volledig zicht te krijgen op de situatie van dergelijke *“gemengde”* koppels, specifiek in het noorden van Albanië, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te make, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

Er is slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift wat de bescherming door de Albanese autoriteiten betreft, dat in de beslissing van de commissaris-generaal enkel gesteld wordt dat in Albanië *“tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren”* en dat verzoeker had moeten wachten op de resultaten van het onderzoek.

Volgens verzoeker beperkte de commissaris-generaal zich *“tot een algemene uitvoering over ‘maatregelen en vorderingen’, zoals aangetoond op basis van gebrekkige inlichtingen en zonder enigszins verzoekers verklaringen op dit punt (geen hulp) effectief in twijfel te kunnen trekken”*.

Vooreerst wijst de Raad op verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat hij werd gehoord toen hij zijn klacht ging indienen, dat hij door een mannelijke inspecteur verhoord werd en M.T. door een vrouwelijke, dat er een onderzoek werd opgestart, maar dat verzoeker naliel nog contact op te nemen met de politie en uit zijn land vertrok zonder de uitkomst van het onderzoek af te wachten (zie het verhoorverslag, p. 16).

De Raad stelt verder vast dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Voorts blijkt uit deze informatie dat, in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen; wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

Verzoeker toont met zijn loutere beweringen in het verzoekschrift niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

Aldus besluit de Raad dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen, aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota stelt verzoeker nog dat hij behoort tot een sociale groep, namelijk deze van personen *“gevisieerd in de Albanese ‘kunan’ context”* (sic), wat de bestreden beslissing volgens hem onbesproken laat. Hij geeft aan dat *“in de Albanese context is een dergelijke vervolging door familieleden zeker aannemelijk”* en dat *“verzoekers’ vrees is door hen ook verbonden met een mogelijke bloedwraak uitgaande van Mevrouw haar familieleden”* (sic).

Hij laat gelden dat, hoewel Albanië de invloed van de Kanun probeert te beperken, vastgesteld dient te worden dat dit in de praktijk zeer moeilijk is en dat dikwijls de facto geen bescherming kan worden geboden. Hij stelt dat om evidente redenen geen tastbare bewijzen konden worden voorgelegd en poneert dat het behoort dat de commissaris-generaal dienaangaande een uitgebreid en objectief onderzoek doet naar de frequentie van de incidenten in toepassing van de Kanun, meer bepaald in de regio van verzoekers, om het risico in te schatten en te analyseren.

Verzoeker beweert dat hij en zijn vriendin gevlucht zijn voor haar ooms die extreem conservatief en agressief zijn; dat haar familie opgesloten leeft en dat haar zus is gevlucht naar Tirana *“conform de kanun-tradities, na uitspraak van haar ooms”*. Hij verklaart dat zijn familie eveneens gevaar loopt en zich ook moet schuilhouden.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie inventaris, stuk 5) inlichtingen en rapporten van 2014 over bloedwraak in Albanië, een artikel van 10 december 2013 *“Albanian blood feuds force families into isolation”*, een artikel van 23 november 2010 *“Albanie: Une bien triste marque de fabrique : la vendetta”*, antwoorden van 15 oktober 2010 van de *“Commission de l’immigration et du statut de réfugié du Canada”*. Hij verwijst naar het CEDOCA-rapport van 27 augustus 2014 *“Albanië : Bloedwraak”*, wat volgens hem *“het bestaan van de kanun”* (sic) bevestigt, het gebrek aan transparantie bij de overheid en de heersende corruptie, over vooruitgang op wetgevend vlak spreekt, maar stelt dat niettemin nog een lange weg te gaan is, en dat bemiddeling weliswaar mogelijk is, maar erg moeilijk te bereiken gezien het afhankelijk is van een akkoord van de betreffende families.

Hij stelt dat het CEDOCA-rapport van 4 juli 2014 *“Albanië : Beschermingsmogelijkheden”* aangeeft dat de prestatie van de politie zwak is, handelt over onprofessionele werking en corruptie en gewag maakt van moeilijke toegang tot de rechtsgang voor burgers. Hij citeert tevens uit *“Home Office Country Information and Guidance rapport over Albania Blood feuds”* van 23 april 2013.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker en zijn partner M.T. tijdens hun asielpprocedure geen enkele melding maakten van het gegeven verwikkeld te zijn in een bloedwraak; verzoeker en zijn partner spraken over incidenten met de familie van M.T. omwille van hun religieus gemengd huwelijk, doch reppen met geen woord over een vendetta zoals geregeld in de Kanun.

Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe de door verzoeker ingeroepen problemen zouden (kunnen) kaderen binnen de klassieke bloedwraak, daar een bloedwraak volgens de traditionele regels van de Kanun ontstaat nadat er een moord werd gepleegd door een familie en vervolgens de familie van het slachtoffer de bloedwraak uitroept.

Ook in de door verzoekers bijgebrachte *“Rapporten bloedwraak”* wordt de bloedwraak als dusdanig gedefinieerd. In de *“Country Information and Guidance: Albania: Blood feuds”* van 24 juni 2014 wordt gesteld dat de bloedwraak ontstaat wanneer *“The argument escalates into a physical fight, and one man*

kills the other. The victim's family then feels that it is 'owed blood' by the killer's family. This debt and the related loss of honour can only be satisfied by taking the life of a member of the killer's family".

In de "COI Focus: Albanië: Bloedwraak" van 27 augustus 2014, toegevoegd aan het verzoekschrift, wordt over de bloedwraak het volgende gesteld: *"de familie van het slachtoffer van een moord doodt een lid van de familie van de dader om het verlies van eer en bloed dat het gevolg was van de eerste moord, te herstellen"*.

De beweerde religieuze spanningen tussen familieleden van M.T. en verzoeker -waarbij geen doden vielen-, de geweldplegingen op M.T. en incidenten met onbekenden -waarbij evenmin doden vielen-, verzoekers verklaringen dat de familie van M.T. opgesloten leeft, dat M.T.'s zus gevlucht is naar Tirana *"conform de kanun-tradities, na uitspraak van haar ooms"* en dat zijn familie eveneens gevaar loopt en zich moet schuilhouden, kunnen als dusdanig geenszins in overeenstemming worden gebracht met de traditionele bloedwraaklogica.

De argumentatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota omtrent de bloedwraak, de -volgens verzoeker afwezige- beschermingsmogelijkheden in Albanië, de geciteerde informatie aangaande de bloedwraak en de bijgevoegde *"Albanese persartikels"* -waarvan de vertalingen bij aanvullende nota werden neergelegd- hierover, zijn derhalve irrelevant.

Waar, volgens verzoeker, *"dient in casu het beginsel van eenheid van gezin te worden toegepast"*, hij benadrukt dat hij en M.T. samenwonen *"zodat dient toepassing gemaakt van dit beginsel"*, hij stelt dat *"familieleden in de eerste graad van een vervolgte persoon kunnen bovendien een sociale groep vormen"*, hij benadrukt dat hij en zijn verloofde hun asielaanvraag baseren op dezelfde vrees en dezelfde feiten en dat ze het beginsel van eenheid van gezin inroepen, antwoordt de Raad dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.

Waar verzoeker in deze procedure echter heeft gevraagd om aan hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat het doel van deze procedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade. Het principe van eenheid van familie staat immers niet ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op het samenwonen met M.T. teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Gelet op wat voorafgaat wordt niet aangenomen dat verzoeker zijn land heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekers relaas bevat ook geen elementen die als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De loutere stelling in het verzoekschrift dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch de geciteerde uittreksels uit kranten en rapporten over bloedwraak en beschermingsmogelijkheden in Albanië, tonen aan dat er in Albanië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE